

[Klim Böhnke]

ker op om, at inflationen bliver så lav som overhovedet muligt, og derfor er der indtil videre også kun et enkelt rynket øjenbryn, når vi ser, at inflationen ikke længere går nedad, men at den måske har stabiliseret sig eller har tendens til at stige lidt. Og vi deler alles glæde over den lave danske rente, selv om vi har noteret os, at der flere steder i samfundet er diskussioner om, hvorvidt den lave rente måske nærmest er et problem. Hvis den er et problem, må det siges at være et positivt problem.

Tilbage er der så det fjerde punkt i dette program, og det er spørgsmålet om, hvorvidt Danmark er i stand til at overholde de krav, der er til stabilitet og styr på de offentlige finanser. Der er to betingelser dér. Der er selve spørgsmålet om den samlede offentlige gæld, som helst skal være under 60 pct. af vores bruttonationalprodukt, og der er spørgsmålet om de årlige underskud, som helst skulle være under 3 pct. af vores bruttonationalprodukt.

Ingen af delene er Danmark jo i stand til at leve op til. For ca. tre år siden hævdede man, at Danmark, Frankrig og Luxembourg eksklusivt var de eneste, der levede op til de krav, men selv på det tidspunkt var Danmarks deltagelse i denne eksklusive klub jo betinget af, at vi snød os selv en lille smule. Og idet jeg tillader mig at referere til, at ministeren jo har haft et tidligere virke som skolelærer, må økonomiministeren jo vide, at man ofte bliver præsenteret for det synspunkt af elever, der ikke har lavet deres lektier, at de tror, at de snyder læreren, når de ikke laver lektierne. Men vi ved jo alle sammen godt, at de ikke snyder læreren, men sig selv.

Lidt det samme er jo tilfældet med hensyn til den måde, vi opgør vores samlede underskud og vores løbende driftsunderskud på i Danmark. Det kan godt være, at vi går og bilder os selv ind, at vi snyder Europa-Kommissionen ved at tælle tallene sammen på en anden måde, men dybest set er det jo bare os selv, vi snyder, når vi ikke er ærlige i vores måde at gøre tallene op på.

Med henvisning til regeringens finansredegørelse fra oktober sidste år har jeg allerede refereret, hvordan vi i 1993 havde en samlet offentlig gæld, som udgjorde 80,4 pct. af bruttonationalproduktet. Det var vel at mærke, hvis vi benyttede Europa-Kommissionens opgørelsesmetode, men den bruger vi ikke i Dan-

mark. Næ, vi har valgt selv eksklusivt at sige, at vi hellere vil tælle sammen på en anden måde. Det skred startede i sin tid med, at man sagde, at Den Sociale Pensionsfond i virkeligheden er statens penge alligevel, så dem kan man lige så godt indregne i statens formue eller den offentlige formue. Senere er det så eskaleret, og flere og flere områder er blevet indregnet i regnskaberne, og det, der efter vores mening var toppunktet, var, da den nævnte finansredegørelse så tog hul på, at man også indregner forventede fremtidige skatteindtægter fra pensionsformuer.

Så synes vi nok at man begynder at trække lidt rigeligt med veksler på tålmodigheden. Hvem ville acceptere, at en privat virksomhed i sine regnskaber indregnede forventede afkast fra kommende kunder? Det kan man selvfølgelig ikke gøre.

Og på samme måde er det ganske urimeligt, at man indregner forventede skatteafkast. Men man er selvfølgelig nødt til at gøre det, for hvis ikke man laver den slags bogholderimanøvrer, er kendsgerningen den, at vi i øjeblikket ligger på disse godt 80 pct., og så er vi bestemt ikke med i den pæne klub i EU-samarbejdet, så har vi problemer, og det er mest af alt problemer med os selv. For de andre EU-lande er stort set ligeglade med, om man i Danmark lever op til disse krav. Men det er vi ikke, og man bør heller ikke være ligeglad med det, for udviklingen i de offentlige finanser – den udvikling, hvor det årlige underskud bliver større og større og akkumuleres til en stadig stigende gældsbyrde – er en udvikling, som kun kan standses et sted, og det er hos os selv. Og når man med årlige finanslove tillader, at der bliver brugt flere penge, end der bliver tjent, er det jo udtryk for, at vi i Danmark faktisk bruger nogle penge, som kommende generationer skal betale med en ekstra skat ud over den skat, som de på det tidspunkt skal betale for at få deres – de pågældende års – samfundsøkonomi til at hænge sammen.

En del af debatten har i dag med rette drejet sig om, hvorvidt de mange nye offentlige tilskud er med til at øge gældsætningen. Og vi deler fru Ritt Bjerregaards bekymring for, at man er ved at gøre Danmark til et tilskudssamfund, og vi havde håbet på, at fru Ritt Bjerregaard ville have deltaget i debatten i dag – så havde vi jo kunnet få uddybet synspunkterne – men det ser ikke ud til at være tilfældet.